

Racó poètic

TINC CINQUANTA ANYS

He complert els cinquanta anys
ja poc em queda per veure
he sabut que es un company
i he comprés en qui puc creure.

He aprés a distingir
la rialla sana o falsa
i no he pogut digerir
un home sense esperança

He vist fals el millor amic
i també l'amistat noble
he vist humil a un ric
i ple d'orgull a un pobre.

He lluitat per ser comprés
al no fer cap diferència
entre un pobre sense pes
i el que té una gran potència

He oblidat algun atac
del qui m'ha tingut enveja
m'he tirat dintre d'un llac
per oblidar i fer-me neteja.

He conservat dins del pit
l'esperança per comprendre
perquè si dons, tens amics
i si no pots, rebs ofensa.

He vist odis i maldat
fer el mal sols per venjança
i he comprés que l'amistat
quan mes lluny, millor s'aguanta.

He vist pegar-se germans
pares i fills a mutar-se
matrimonis plens d'enganys
i bons amics odiar-se

He comprés que es un absurd
buscar l'odi i la venjança
el seny mai esta perdut
si en Deu hi ha confiança

I he comprés al cap dels anys
cinquanta en aquesta terra
que sols hem guiat l'afany
de deixar tot odi enrera.

He trobat l'amic sencer
estimarnos la familia
i explicar que on hi ha bo
hi ha humilitat i alegria.

I vull creure amb el bon Deu
i en Ell confiar els meus passats
i que un dia amb dolça veu
em digui -JA T'OBRO ELS BRAÇOS-.

VICTOR B.

El pa i el progrés

Diuen, que per valorar
el progrés d'una nació
es la millor valoració
que baixi el consum del pa

Dancs, si això es veritat
assoguro formalment
que, de manera evident
el meu poble ha progressat

I d'aquesta evolució
ja, en pago les conseqüències
o si no, en unes seqüències
us en donaré rao

Quan a l'hora d'esmorzar
el pagés, feia parada,
amb l'amanit i l'aragada
hi barrejava mig PA

Ara això no és així
que el pagés dels nostres dies
es menja quatre maries
i passa tot el matí

Com que ha augmentat la renta
gariabé no tasta el pa
l'això, qui ho te de pagar
Sac ja, abaixant la venta

Per això, en mom dels forners
demano als governants
que emplein tots els mitjans
perquè s'acabi el progrés.

VICTOR B.

PRÓLOGO

Recordando con nostalgia,
a un ser muy querido.

" LA MUÑECA "

En una noche de enero,
una niña pordiosera,
con las pies casi desnudos
y con la manitas yertas.

Cubriendo a modo de manto
con su falda la cabeza
y sin temor a la lluvia,
que cada vez más arrecia.

Contemplaba extasiada y triste
el interior de una tienda,
que por su gusto, en juguetes,
es en Madrid, la primera.

-¿Qué haces ahí?, le pregunto,
con voz desairada y seca
un dependiente, empujando
a la niña, hasta la puerta.

-¡Déjeme Ud.!

Es que estaba mirando aquella muñeca.

-Vaya retírate pronto
y deja libre la puerta.

-Dígama Ud. ¿Cuesta mucho?

-¿Quieres marcharte, chicuela?

-¡Será muy cara ¿verdad?

¡Lo que es como yo pudiera!

-Demonios con la chica!

¡Pues no quiere comprarla ella?

Lárgate a pedir limosna
y déjate de simplezas;

la muñeca que te gusta,
vale un duro, iconque fueral.

Marchóse la pobre niña
ocultando su tristeza;

se puso a pedir limosna,
nadie escuchaba sus quejas.

Y desfallecida y débil
cruza calles y plazuelas,

recordando en la amargura
la tentadora muñeca. ¡Caballero!

una limosna, a esta pobre huérfano!

-Déjame qué tengo prisa.

-¡Por Dios, señor... aunque sea un centimito!

¡Tengo hambre!

-¡Padre niña, me da pena!

-Señor, ¡si es un duro!

-Te doy, para que tengas
por esta noche, tá,

bueno, cama y cena.

-Déjeme Ud. que le bese la mano!

-¡Quita tontaina!

-¡Que Dios se lo pague señor!

¡Un duro! Estoy más que contenta!

¡No será falso, ¿verdad?

-Cómo muchacha, piensas que...

-Pardone Ud. pero...

-¡A, vamos! la sorpresa.

-¡Si voy a volverme loca de alegría!

¡qué ligera!

que tengo Ud. mucha suerte
y felicidad completa.

Y apretando entre sus manos
aquellas cinco pesetas,

corrió por la calle abajo
a comprarse la muñeca.

A la mañana siguiente
se contemplaba en la prensa

el hecho, de haber hallado,
en el quicio de una puerta;

el cadáver de una niña,
abrazada a su muñeca.